Schüttler Tamás

Nyílt Levél

VISSZHANG - L. évfolyam 20. szám, 2006. május 19.

Magyar Bálint ügyvezető
oktatási miniszterhez

Kedves Magyar Bálint, Kedves Barátom! Ez utóbbi megszólításra az jogosít fel, hogy Ön is barátjának szólított abban a levélben, amellyel együtt elküldte címemre az Oktatási Minisztérium tevékenységét ismertető Reformok az oktatásban 2002-2006 című tanulmánykötetet. Köszönet érte, szép könyv, jól szerkesztett és ráadásul folyóiratom, az Új Pedagógiai Szemle jó néhány szemelvénye is benne van. Ha tehát lenne benne is kritizálni való, akkor sem tenném, hiszen így már kicsit az enyém is.

Nem maga a kötet késztetett levélírásra, hanem a kötettel kapcsolatos azon nyilatkozata, amelyben a mű kiadására elköltött 13 millió forint miatt akadékoskodó újságíróknak megindokolta, miért tartotta szükségesnek a dokumentum magas példányszámban történő papíralapú megjelentetését. Most ugyanis éppen azért bírálták Önt, mert noha felhelyeztette az Oktatási Minisztérium honlapjára a könyv teljes szövegét, mégis minden iskolának felkínálta az ingyenes megrendelés lehetőségét. Valójában az késztetett e levél megírására, hogy Ön, akit "internetgurunak", "Digitális Bálintnak", "Sulinet-őrültnek" s ki tudja még mi mindennek neveztek az elmúlt kormányzati ciklusban, s aki tényleg megszállott emberként minden erejével - és tegyük hozzá őrületével - harcolt a digitális írásbeliség elterjesztéséért, most megtörve azt mondta, hogy "kétségtelen, a teljes kötet fenn van az interneten, de a nyomtatott forma azért kell, mert az érdeklődőknek nagyon nehéz lenne a képernyőn bogarászni a sok-sok adatot".

Van még remény, vannak s lesznek még csodák a Kárpát-medence ege alatt! - kiáltottam fel magamban e rövidke indoklás olvastán. Magyar Bálint, aki többször elmondta, hogy vége a Gutenberg-galaxisnak, hogy nem kellenek papíralapú tankönyvek, csak digitalizáltak, akiből mi, pedagógiai lapszerkesztők alig-alig bírtunk kipréselni néhány sovány forintot, hogy lapjaink nyomtatott formában is megjelenhessenek, most rádöbbent arra, hogy mégiscsak szükségesek a könyvek, a nyomtatott dokumentumok. Történelmi pillanat ez! - folytattam magamban a nyilatkozat kommentálását. Egy ember, aki végre belátja aprócska botorságát, aki rádöbben arra, hogy a monitorok, legyenek is bármely tökéletesek, LCD-sek, 4 milsecundum alatt frissülők, akkor sem alkalmasak arra, hogy hosszan és tartósan szövegeket olvassunk rajtuk.

Szóval nagy pillanat ez, kedves miniszter úr!

Most már mi, a Gutenberg-galaxis maradi, konzervatív hívei egyre inkább azért szurkolunk, hogy a leendő miniszterelnök mégiscsak Önt bízza meg az oktatási, netán az azzal összevont kulturális tárca vezetésével, mert reményünk van rá, hogy újra felvirrad a Nyomtatott Könyv Napja, hogy a Sulinet Digitális Tudásbázis fejlesztése mellett, legyenek bármily zordak és kemények a leendő államháztartási megszorítások, mégiscsak jut majd néhány sovány forint könyvek, folyóiratok kiadására. Reményt keltő ez a nyilatkozat. Csak holmi Ön körül őgyelgő digitális guruk nehogy megint elhomályosítsák szemét és mindig is élesnek tűnő elméjét. Vigyázzon hát az őgyelgő, lézengő digitális ritterekre, ne essen végletes túlzásokba, hisz nyomtatott könyv és a digitalizált dokumentum egyaránt fontos információ- és kultúrahordozók. És egyébként is a lézengő ritterek már a Bánk bánban is sok gondot okoztak II. Endre királynak. (Apropó, a Magyar Elektronikus Könyvtárban megpróbáltam beleolvasni Katona Bánk bánjába - nem ajánlom, hogy megpróbálja. Szuper monitorom ellenére elfáradt a szemem, s élvezhetetlen volt Katona ékes magyarsága.)

A tisztánlátáshoz s a papíron való elmélyült olvasáshoz kívánok Önnek, nem egészen önzetlenül, minden jót. Barátsággal, a témáról Önnel sokat vitázó tisztelője, s mint Ön írta, kedves barátja:

Schüttler Tamás
az Új Pedagógiai Szemle főszerkesztője